

Arrest

nr. 65 846 van 30 augustus 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Sri Lankaanse nationaliteit te zijn, op 1 juni 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 7 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. de MOFFARTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat C. MORJANE, die *loco* advocaat Z. CHIHAOUI verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Sri Lankaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn uit Karampan, gelegen op de Kayts eilanden in het Jaffna district. U bent een Tamil van etnische origine en bent een hindoe. U lijdt aan diabetes. U huwde in 1987. U kreeg samen drie kinderen. U werkte als landbouwer. U was nooit politiek actief en nooit betrokken bij de "LTTE"-beweging (Liberation Tigers of Tamil Eelam). Wegens de oorlog raakte u met uw gezin in 1990 een eerste keer ontheemd naar Upparu te Kinniya, waar u geld verdiende met een klein handeltje. Op 11 februari 2003 werd uw oudste dochter T.(...) meegenomen door de "LTTE". Op 9 oktober 2004 werd uw zoon ontvoerd door paramilitaire Tamils. In 2004 vestigde u zich in Uruthivapuram, Vavuniya. U hoorde dat uw kinderen vermoedelijk daar een training volgden. In Uruthivapuram werd uw echtgenote door de lokale "LTTE" gedwongen informatie te verzamelen over nieuwkomers in de streek. Uzelf was overdag uit werken. Uw jongste dochter N.(...) ontkwam evenmin aan de rekruteringsnood van de Tijgers: zij werd onder dwang meegenomen op 4 april 2007. U en uw

echtgenote gingen meerdere keren naar het kantoor "Naduwakap Paniyakam" in Kilinochchi, om navraag te doen naar uw ontvoerde en verdwenen kinderen. Telkens was dit tevergeefs. Toen uw schoonmoeder ziek werd, ging u met uw echtgenote in augustus 2008 bij haar inwonen in Kovitkulam te Vavuniya. Na het overlijden van uw schoonmoeder konden jullie niet meer terugkeren naar Uruthivapuram wegens de hevigheid van de strijd. Wegens uw ziekte was u niet meer goed te been, maar uw echtgenote zocht vele keren naar uw kinderen in de vluchtelingenkampen opgericht in Vavuniya. Op 26 februari 2010, toen u naar de apotheek was, werd uw echtgenote door enkele militairen thuis meegenomen. U vermoedt dat de militairen op de hoogte werden gebracht van de medewerking van uw echtgenote aan de "LTTE". Ook het feit dat u meerdere kinderen had in handen van de "LTTE" maakten u en uw echtgenote verdacht. De burens waarschuwden u dat de militairen u zochten. U vluchtte naar G.(...), de echtgenoot van uw nicht, in Soosaipillayarkulam te Vavuniya. Negen à tien dagen na de ontvoering van uw echtgenote kreeg u van G.(...) te horen dat uw echtgenote bij J.(...) in Kurumandkadu was. U werd met haar verenigd. Daarna dook u samen onder in Kurunagal, regio Kandy, waar u verbleef tot uw uitreis was geregeld door de smokkelaar. Op 3 april 2010 verliet u in het bezit van een Duits paspoort per vliegtuig Colombo. Via Dubai en Moskou landde u in Praag. U reisde verder per wagen naar België. U vroeg hier asiel aan op 6 april 2010 samen met uw echtgenote (OV n°X). Ter staving van uw asielaanvraag legde u uw geboorteakte, de geboorteakte van uw echtgenote, uw huwelijksakte en de geboorteaktes van uw kinderen neer.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in slaagde het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) ervan te overtuigen uw land van herkomst uit een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Conventie van Genève te hebben verlaten, of een reëel risico op ernstige schade te lopen bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Omwille van de hulp die uw echtgenote onder dwang aan de "Liberation Tigers of Tamil Eelam" ("LTTE") leverde in Uruthivapuram en de inlijving van uw kinderen bij de "LTTE", vreest u samen met uw echtgenote nu, na de beëindiging van het conflict tussen de Sri Lankaanse overheid en de Tijgerrebellens, alsnog te worden gevisieerd en vervolgd door de autoriteiten van uw land van herkomst. Uzelf was op geen enkel ogenblik actief voor de "LTTE" zoals u verklaarde op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Hoewel u beweerde dat alle drie uw kinderen onder dwang gerekruteerd werden door de strijdende partijen in Sri Lanka en verdwenen, is het merkwaardig te noemen dat u dit van geen van uw kinderen kon aantonen. Behalve dat jullie naar het "LTTE"-kantoor in Kilinochchi zijn geweest, hebben u noch uw echtgenote verdere concrete stappen ondernomen om hen te lokaliseren, door de ontvoeringen van jullie kinderen bijvoorbeeld te melden aan een in Sri Lanka aanwezige mensenrechtenorganisatie of hulporganisatie zoals onder meer het Internationale Rode Kruis, Save the Child of Unicef. Dat dit de veiligheid van uw kinderen nog meer in gevaar zou brengen en wanneer bekend zou zijn dat uw kinderen nog maar een dag voor de Tijgers zouden hebben gestreden, en dat uw kinderen zouden worden doodgeschoten is niet eensluidend aan objectieve informatie beschikbaar op het CGVS, zoals ook later wordt naar verwezen. Dat u en uw echtgenote zonder verder nieuws van jullie kinderen het land verlieten, roept ernstige bedenkingen op. Temeer gezien de huidige gewijzigde situatie in uw land van herkomst, met name het officiële einde van het conflict en de rehabilitatie van kindsoldaten en "LTTE"-ers met een laag profiel door de overheid in de maatschappij, het net toelaat te worden verenigd met uw familieleden voorheen in handen van een gewapende beweging als de "LTTE". Aldus dat u en uw echtgenote in deze cruciale periode het land verlieten, is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt. Gevraagd naar de identiteitsdocumenten of andere documenten van uw kinderen, kon u er geen voorleggen tijdens uw gehoor op het CGVS. Pas na uw gehoor maakte u de geboorteaktes van uw kinderen over. Opvallend bij de geboorteakte van uw zoon (geboren in 1991) is dat de door u neergelegde fotokopie een stempel draagt van de vertaler V. S.(...) met een adres vermeld in Parijs. Nochtans kon nergens in uw gehoor op het CGVS enige band met Parijs of Frankrijk worden vastgesteld. Wat de geboorteakte van uw oudste dochter betreft (geboren in 1988), is merkwaardig dat u deze kopie bekam in Jaffna op 17 oktober 2001, terwijl u tijdens uw gehoor op het CGVS beweerde dat de geboorteaktes van uw kinderen samen met uw National Identity Card (NIC) verloren gingen bij de ramp van de tsunami (26/12/2004) waarna u en uw echtgenote nieuwe geboorteaktes aanvroegen en bekwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11).

Voorts, wat de verdwijning van uw dochter N.(...) betreft, blijkt tijdens uw gehoor dat u weinig op de hoogte bent van de context van haar ontvoering door de Tijgers. U kan bijvoorbeeld niet verduidelijken naar welke privéschool uw dochter ging, dit terwijl zij op weg van deze school naar huis ontvoerd zou zijn (zie gehoorverslag CGVS p. 12). Bovendien zijn uw verklaringen niet geheel coherent aan deze van uw echtgenote waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder in het gedrang komt, gezien

de betekenis en gevolgen hiervan voor u en uw echtgenote als zijnde haar ouders. . U stelde dat ze er les kreeg van een mannelijke leerkracht – wiens naam u niet kende - voor wiskunde en Engels (zie gehoorverslag CGVS, p.11). Uw echtgenote daarentegen verklaarde dat uw dochter privéles kreeg van mevrouw R. A.(...) in wiskunde en Tamil (zie gehoorverslag CGVS, p.14).

Weliswaar verklaarde u ook te zijn gevlucht uit uw land van herkomst nadat u in februari 2010 werd gezocht door de militairen in Vavuniya en uw echtgenote werd opgepakt naar aanleiding van gebeurtenissen toen u nog in Uruthivapuram woonde, evenmin kon u hiervan enig begin van bewijs voorleggen. Het feit dat u niet vertrouwd leek met de politieke ontwikkelingen van het land ten tijde van deze gebeurtenissen die uw directe vluchtaanleiding uit Sri Lanka vormen, zoals blijkt uit uw gehoor op het CGVS, roept verdere ernstige bedenkingen op bij de geloofwaardigheid van uw asielrelaas. Dat, toen u het land verliet, de presidentsverkiezingen van 2010 nog niet hadden plaatsgehad zoals u verklaarde op het CGVS (zie gehoorverslag CGVS, p.3 en 10), stemt niet overeen met informatie beschikbaar op het CGVS. Hieruit blijkt dat de presidentsverkiezingen nog vóór uw onmiddellijke problemen met de militairen in Vavuniya plaats hadden, met name op 26 januari 2010. Tevens verklaarde u verkeerdelijk dat president Rajapaksa in plaats van generaal Fonseka in Vavuniya de favoriete presidentskandidaat was.

In het licht van bovenstaande vaststellingen kan daarenboven rekening houdend met de huidige algemene toestand in Sri Lanka, nergens in uw vluchtmotieven alsnog een directe vrees voor vervolging worden waargenomen, temeer u nagenoeg geen politiek profiel kan worden toegeschreven en het politieke profiel van uw echtgenote bezwaarlijk als "high profile" kan worden beschouwd. Uit de richtlijnen van het UNHCR "UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka" (dd. 5 juli 2010) blijkt dat de oorlog op 19 mei 2009 eindigde met de overwinning van het Sri Lankaanse leger op de "LTTE". De situatie is sindsdien gevoelig verbeterd en er wordt werk gemaakt om het hoge aantal "IDP's" die zich in de vluchtelingenkampen bevinden te hervestigen, terwijl personen die verdacht zijn van banden met "LTTE" in "High Security Camps" blijven. Ex-kindsoldaten en Tijgers die niet behoren tot de harde kern, zijn inmiddels vrijgelaten en worden gerehabiliteerd in de maatschappij. In het licht van de gewijzigde situatie in Sri Lanka is het profiel van een gewone Tamil afkomstig uit het noorden of het oosten niet meer voldoende om aanspraak te kunnen maken op een vorm van internationale bescherming. Elk dossier dient individueel te worden behandeld en het al dan niet toekennen van een internationaal beschermingsstatuut hangt er vooral van af of de asielzoeker aannemelijk heeft gemaakt dat hij of zij tot één van de door het UNHCR opgesomde risicoprofielen behoort. Personen die verdacht worden van connecties met de "LTTE", zoals u aanhaalt, kunnen als een mogelijk risicoprofiel worden beschouwd. In dergelijk geval moet echter uit het individuele dossier blijken, namelijk door middel van documenten en/of geloofwaardige verklaringen, of de asielzoeker daadwerkelijk banden heeft met de "LTTE" en in die hoedanigheid nood heeft aan internationale bescherming. Zoals hierboven reeds werd uiteengezet heeft u echter op geen enkele manier het CGVS weten te overtuigen van het profiel van verdachte van betrokkenheid bij de "LTTE". De hulp van uw echtgenote aan de "LTTE", zo deze geloofwaardig is, bleef beperkt tot het informeren van de lokale afdeling over nieuwkomers in de regio. U kon voorts geen informatie geven over uw kinderen en hun eventuele rol binnen de "LTTE". Bijgevolg kan dan ook niet besloten worden dat u op dit ogenblik bij een eventuele terugkeer naar Sri Lanka het risico loopt op vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

De door u neergelegde documenten zijn evenmin van die aard dat zij de beoordeling van uw asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen. Immers vormen deze documenten geenszins een bewijs van vervolging, maar tonen zij enkel uw identiteit aan dewelke hier niet ter discussie staat. Tot slot dient te worden vermeld dat ook voor uw echtgenote een beslissing werd genomen tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoeker zijn asielrelaas steunt op het relaas van zijn echtgenote J.R.D.C(...), zoals blijkt uit het verhoorverslag van 22 maart 2011. Verder kan er worden opgemerkt dat de verzoeker in zijn verzoekschrift integraal de uiteenzetting overneemt van zijn echtgenote en hij dus geenszins betwist dat hij zich beroept op dezelfde feiten als zijn echtgenote.

De Raad verwijst dan ook dienstig naar het arrest nr. 65 845 van 30 augustus 2011 waarin de beslissing van de commissaris-generaal houdende de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen in hoofde van de echtgenote van de verzoekende partij wordt bevestigd. Dit arrest luidt als volgt:

“(…)

2. Over de gegrondheid van het beroep

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) stelt vast dat de motieven in het verzoekschrift dezelfde zijn als diegene die verzoekers echtgenoot aanhaalt (dossier nummer X).

2.1 In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet op de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen (hierna: wet van 29 juli 1991), het voorzichtigheidsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel gecombineerd met artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen (verder vluchtelingenverdrag) en van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: commissaris-generaal) de verplichting op om zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden, wat inhoudt dat hij zijn beslissingen moet stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op 22 maart 2011 op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: Commissariaat-generaal) werd gehoord, waarbij zij de mogelijkheid kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. Tijdens het volledige gehoor was zij in het gezelschap van een tolk die het Tamil machtig is en heeft zij zich laten bijstaan door een raadsman. De bestreden beslissing is grotendeels gesteund op het verslag van dit gehoor. Aldus kan niet worden vastgesteld dat de commissaris-generaal hier onzorgvuldig heeft gehandeld.

De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekster op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak.

In verband met de aangehaalde schending van het voorzichtigheidsbeginsel, merkt de raad op dat verzoekster in haar verzoekschrift niet aangeeft hoe dit beginsel geschonden zou zijn, en evenmin wat dit beginsel te maken heeft met het vreemdelingenrecht.

Verzoekster klaagt de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aan. De formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De administratieve overheid dient in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 7 november 2001, nr. 100.628; RvS 30 mei 2006 nr. 159.298; RvS 12 januari 2007, nr. 166.608; RvS 15 februari 2007 nr. 167.848; RvS 26 juni 2007 nr. 172.777).

Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is bereikt. Verzoekster brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

Het opgeworpen artikel 48/2 van de vreemdelingenwet is niet geschonden, daar dit artikel een loutere verwijzing bevat naar de artikelen 48/3 en 48/4.

Verzoekster stelt dat in de “UNHCR Eligibility Guidelines For Assessing The International Protection Needs Of Asylum-Seekers From Sri Lanka” (Hierna: UNHCR-Richtlijn) vijf potentiële risicoprofielen zijn geschetst. Verzoekster meent dat zij valt onder profiel 1 en profiel 4, terwijl de commissaris-generaal enkel heeft onderzocht of zij valt onder profiel 1. Verzoekster stelt tevens dat uit deze UNHCR-Richtlijn duidelijk blijkt dat zij als vrouw gemakkelijker risico loopt op vervolging in de zin van artikel 1 A van het vluchtelingenverdrag.

Verzoekster betwist in het verzoekschrift het oordeel van de commissaris-generaal, dat zij niet onder het eerste profiel valt en stelt dat zij wel als 'high profile' dient beschouwd te worden daar zij een band had met de LTTE. De Raad is van mening dat het LTTE-profiel van verzoekster niet als zwaarwichtig kan gezien worden, aangezien zij enkel moest bijhouden wanneer er nieuwkomers in de omgeving waren en deze informatie moest doorgeven aan de lokale LTTE afdeling. Zij maakt niet aannemelijk dat zij onder het eerste risicoprofiel van UNHCR valt. Zoals gesteld in de bestreden beslissing had de echtgenoot van verzoekster daarenboven geen enkele band met de LTTE.

Profiel 4 van de UNHCR-Richtlijn handelt over "women and children with certain profiles". Het gaat hier evenwel niet om alle vrouwen. De UNHCR-Richtlijn noemt als risicoprofielen onder vrouwen: 1) vrouwen die aan het hoofd van een huishouden staan (female-headed households), 2) vrouwen in IDP-kampen en 3) vrouwen die tot de harde kern van de LTTE behoorden die nu in detentiecentra zitten (former LTTE female cadres in detention centres), 4) verder gaat het ook om een verhoging van het huiselijk geweld tegen vrouwen en kinderen. Verzoekster maakt niet aannemelijk dat zij onder een van deze specifieke risicoprofielen valt.

Verzoekster is van mening dat zij precies heeft kunnen vertellen wat er is gebeurd op 26 februari 2010 en de daarop volgende dagen. Dat ze de plaatsen heeft kunnen beschrijven, dat ze de commissaris-generaal informeerde over het ziekenhuis waar ze naar werd gebracht, enz. ... Dat haar verklaringen coherent voorkomen en dat er geen tegenstrijdigheden te merken zijn. Ze had dan ook de vluchtelingenstatus of minstens de subsidiaire beschermingsstatus moeten krijgen, waardoor de bestreden beslissing de artikelen 48/2, 48/3 en 48/4 schendt.

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124). Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Het louter aanhalen van een vrees voor vervolging of voor het lijden van ernstige schade volstaat op zich niet om te kunnen besluiten dat deze vrees reëel is. De vrees van de verzoekende partij moet tevens gegrond zijn, dit wil zeggen dat zij niet alleen subjectief bij haar aanwezig moet zijn maar ook moet kunnen worden geobjectiveerd (RvS 22 april 2003, nr. 118.506; zie ook: P.H. KOOIJMANS, Internationaal publiekrecht in vogelvlucht, Kluwer, Deventer, 2000, 354). Er is slechts sprake van objectivering onder de drievoudige voorwaarde dat de feiten die aan de basis liggen van de vrees bewezen worden geacht, dat er een causaal verband bestaat tussen de feiten en de vrees voor vervolging en dat deze vrees op het ogenblik van het onderzoek nog actueel is (S. BODART, La protection internationale des réfugiés en Belgique, Brussel, Bruylant, 2008, 171-172).

2.2 In een tweede middel voert verzoekster de schending van de artikelen 48/2 en 49/3 van de vreemdelingenwet in combinatie met het "Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the protocol relating to the Status of Refugees" en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991.

Het zorgvuldigheidsbeginsel is hoger al besproken, net zoals de uitdrukkelijke motiveringsverplichting. Verzoekster klaagt de schending van het redelijkheidsbeginsel aan. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud

van de beslissing (RvS 20 september 1999, nr. 82.301; RvS 18 april 1997, nr. 65.919). De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

Betreffende de aangevoerde schending van een aantal paragrafen uit de proceduregids van UNHCR merkt de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) op dat deze proceduregids, hoewel hij waardevolle aanwijzingen bevat voor het vaststellen van de hoedanigheid van vluchteling overeenkomstig artikel 1 van het Verdrag van Genève, geen afdwingbare rechtsregels bevat (RvS 9 juni 2005, nr. 145.732).

2.2.1 Verzoekster werpt op dat de bestreden beslissing foutief stelt dat verzoekster en haar echtgenoot geen verdere stappen hebben ondernomen dan langsgaan bij het LTTE kantoor te Kilinochchi en citeert vervolgens uit de gehoorverslagen om dit aan te tonen. Verder voert zij aan niet naar een mensenrechtenorganisatie te zijn geweest omdat zij uit angst niet wilde bekendmaken dat haar kinderen kindsoldaten zijn geworden en omdat de bevolking van Sri Lanka niet is opgegroeid met dezelfde "human rights spirit" als in het Westen. Ook wijst zij op het feit dat zij niet hooggeschoold is. Waar de commissaris-generaal stelt dat het feit dat verzoekster en haar echtgenoot Sri Lanka verlaten hebben zonder nieuws te hebben van hun kinderen, terwijl het conflict aldaar officieel al beëindigd was, ernstige bedenkingen oproept bij het asielrelaas, antwoordt verzoekster dat de commissaris-generaal het feit uit het oog verliest dat verzoekster en haar echtgenoot het land hebben verlaten als direct gevolg van gebeurtenissen die plaats vonden op 26 februari 2010 (in verzoekschrift staat januari), inderdaad nadat het conflict officieel geëindigd was.

De Raad erkent het feit dat verzoekster en haar echtgenoot inderdaad tijdens het gehoor meerdere plaatsen opsomden waar ze achter hun kinderen zouden hebben geïnformeerd. De Raad vindt de redenen dat verzoekster nooit aangifte van de ontvoering van haar drie kinderen heeft gedaan bij één van de internationale organisaties actief in Sri Lanka, zoals het "Rode Kruis", "Save the Child" of "Unicef" niet overtuigend. De verklaring hiervoor, dat ze haar kinderen nog meer in gevaar zou brengen, als bekend zou worden dat ze ook maar één dag voor de tijgers zouden hebben gestreden, volstaat niet om deze vaststelling in positieve zin te veranderen en bovendien is dit strijdig met de verklaring dat verzoekster en haar echtgenoot dat zij in een aantal kampen achter hun kinderen zijn gaan vragen. Ook dat er in Sri Lanka niet zo een "Human Rights Spirit" zou heersen als in het westen en dat verzoekster niet hooggeschoold is, overtuigt niet.

Terecht stelt de bestreden beslissing: "Temeer gezien de huidige gewijzigde situatie in uw land van herkomst, met name het officiële einde van het conflict en de rehabilitatie door de overheid in de maatschappij van kindsoldaten en "LTTE"-ers met een laag profiel, het net toelaat te worden verenigd met uw familieleden die voorheen in handen waren van een gewapende beweging als de "LTTE". Aldus dat u en uw echtgenoot in deze cruciale periode het land verlieten, is moeilijk in overeenstemming te brengen met uw verklaringen waardoor de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd wordt."

Dit vindt steun in het administratief dossier, meer bepaald de UNHCR Guidelines (p. 3 en 4 en voetnoot 20) waaruit blijkt dat tegen het einde van mei 2010 alle LTTE kindsoldaten door de Sri Lankaanse autoriteiten waren vrijgelaten uit de rehabilitatiecentra en dat er voor 18 januari 2010 reeds 183 kinderen vrijgelaten waren.

2.2.2 Met betrekking tot de identiteitsdocumenten van de kinderen van verzoekers stelt de bestreden beslissing: "(...)Gevraagd naar de identiteitsdocumenten of andere documenten van uw kinderen, kon u er geen voorleggen tijdens uw gehoor op het CGVS. Pas na uw gehoor maakte u de geboorteaktes van uw kinderen over. Opvallend bij de geboorteakte van uw zoon (geboren in 1991) is dat de door u neergelegde fotokopie een stempel draagt van de vertaler V(...) S(...) met een adres vermeld in Parijs. Nochtans kon nergens in uw gehoor op het CGVS enige band met Parijs of Frankrijk worden vastgesteld. De herkomst van het document is dan ook onduidelijk.

Wat de geboorteakte van uw oudste dochter betreft (geboren in 1988), is merkwaardig dat u deze kopie bekwam in Jaffna op 17 oktober 2001, terwijl uw echtgenoot tijdens zijn gehoor op het CGVS beweerde dat de geboorteaktes van uw kinderen samen met zijn National Identity Card (NIC) verloren gingen bij de ramp van de tsunami (26/12/2004) waarna u en uw echtgenoot nieuwe geboorteaktes aanvroegen en bekwamen (zie gehoorverslag CGVS, p.10-11).(...)"

Verzoekster stelt dat de commissaris-generaal het heeft over een stempel op de geboorteakte van haar zoon, van een vertaler, V. S.(...), die in Parijs gevestigd is. Terwijl de interviewer verzoekster tijdens het gehoor niet heeft geconfronteerd met dit gegeven. Waar de commissaris-generaal opmerkt dat de geboorteakte van verzoeksters dochter dateert van 2001 terwijl verzoeksters echtgenoot tijdens het

gehoor beweerde dat de geboorteaktes van zijn kinderen verloren gingen bij de tsunami in 2004, werpt verzoekster eveneens op dat zij daarmee niet geconfronteerd werd tijdens het gehoor.

Artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen luidt als volgt: "Indien de ambtenaar tijdens het gehoor vaststelt dat de asielzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd in vergelijking met de door hem gedane verklaringen, dient hij de asielzoeker hierop in de loop van het gehoor te wijzen en zijn reactie daarop te noteren."

De toelichting bij het koninklijk besluit van 18 augustus 2010 tot wijziging van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen stelt: "Het feit de asielzoeker te moeten confronteren met bepaalde tegenstrijdigheden betekent niet dat deze laatste opnieuw moet worden opgeroepen voor een nieuw gehoor. Dit artikel belet de commissaris-generaal overigens niet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid waarmee de asielzoeker niet geconfronteerd werd." Verslag aan de Koning, B.S. 3 september 2010, p. 56347.

De raad wijst er op dat de interviewer niet de mogelijkheid had om verzoekster tijdens het gehoor met deze gegevens te confronteren, daar verzoekster deze akten pas nadien overhandigde.

Verzoekster heeft in het kader van deze beroepsprocedure de mogelijkheid om in haar verzoekschrift de door de commissaris-generaal opgeworpen tegenstrijdigheden te weerleggen. Verzoekster doet echter zelfs geen poging om een uitleg in dit verband te geven. De Raad schaart zich dan ook achter het motief van de bestreden beslissing.

De Raad wijst er ook op dat de neergelegde geboorteakten daarenboven kopieën zijn. Gekopieerde documenten hebben slechts een relatieve bewijswaarde. Zij zijn immers gemakkelijk via knip- en plakwerk te vervalsen. Deze documenten hebben geen bewijswaarde.

Rekening houdend met de motieven uit de bestreden beslissing en het gebrek aan bewijswaarde van de voorgelegde geboorteakten van hun kinderen maken verzoekers niet aannemelijk dat zij in Sri Lanka kinderen hadden die ontvoerd werden door de strijdende partijen.

Het betreft een kernelement van hun asielrelaas dat in rechtstreeks verband staat met de aangehaalde arrestatie van verzoekster door het leger. Een van de aangehaalde redenen voor deze arrestatie was immers het feit dat haar kinderen kindsoldaten waren bij de LTTE (p. 9 gehoor). Derhalve is het relaas van verzoekster in zijn geheel niet geloofwaardig.

2.2.3 Ook inzake de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen van verzoekster en haar echtgenoot omtrent de bijlessen van hun dochter werpt verzoekster op dat zij daarmee niet geconfronteerd werd en dat haar echtgenoot ook duidelijk heeft uitgelegd waarom hij daarover weinig wist. Zij wijst er op dat haar echtgenoot de exacte datum van de ontvoering kan aangeven en het feit dat zijn dochter op de terugweg was van haar privéschool.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is.

2.2.4 Verzoekster stelt dat één van de redenen waarom haar aanvraag niet is goedgekeurd is, is omdat ze geen bewijs kan voorleggen van het feit dat ze ontvoerd en verkracht is, terwijl volgens de 'beschikbare informatie' er geen attesten van verkrachting worden afgeleverd aan de slachtoffers. Verzoekster brengt ook aan dat de beperkte kennis over de presidentiële verkiezingen, die haar door de commissaris-generaal verweten wordt, niet pertinent is met betrekking tot haar asielrelaas.

De Raad meent dat dit een overtollig motief is daar het asielrelaas van verzoekster niet geloofwaardig is zoals hierboven reeds vermeld.

Verzoekster heeft haar asielrelaas niet aannemelijk kunnen maken. Dienvolgens kan er evenmin geloof worden gehecht aan de door verzoekster aangehaalde vrees voor vervolging overeenkomstig de criteria van het vluchtelingenverdrag waardoor zij zich zodoende ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van haar relaas teneinde aannemelijk te maken dat zij in geval van een terugkeer naar haar land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet. Verzoekster brengt geen elementen aan waaruit zou moeten blijken dat er in haar land van herkomst sprake is van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Er zijn geen elementen in het rechtsplegingsdossier die de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 verrechtvaardigen.

Er zijn geen redenen voorhanden om de bestreden beslissing te vernietigen en aanvullende onderzoeksmaatregelen te bevelen op grond van artikel 39/2, § 1, 2° van de vreemdelingenwet.

*Verzoeker wijst niet aan wat het belang is van het in bijlage van het verzoekschrift neergelegde nieuw stuk "verhoor advocaat" (stuk 7). Derhalve meent de Raad dat dit stuk de motieven van de bestreden beslissing niet weerlegt.
(...)"*

2.2. Dienvolgens kan ook in hoofde van verzoek(st)er geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en geen reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig augustus tweeduizend en elf door:

dhr. G. de MOFFARTS,

wnd. voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

G. de MOFFARTS